

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

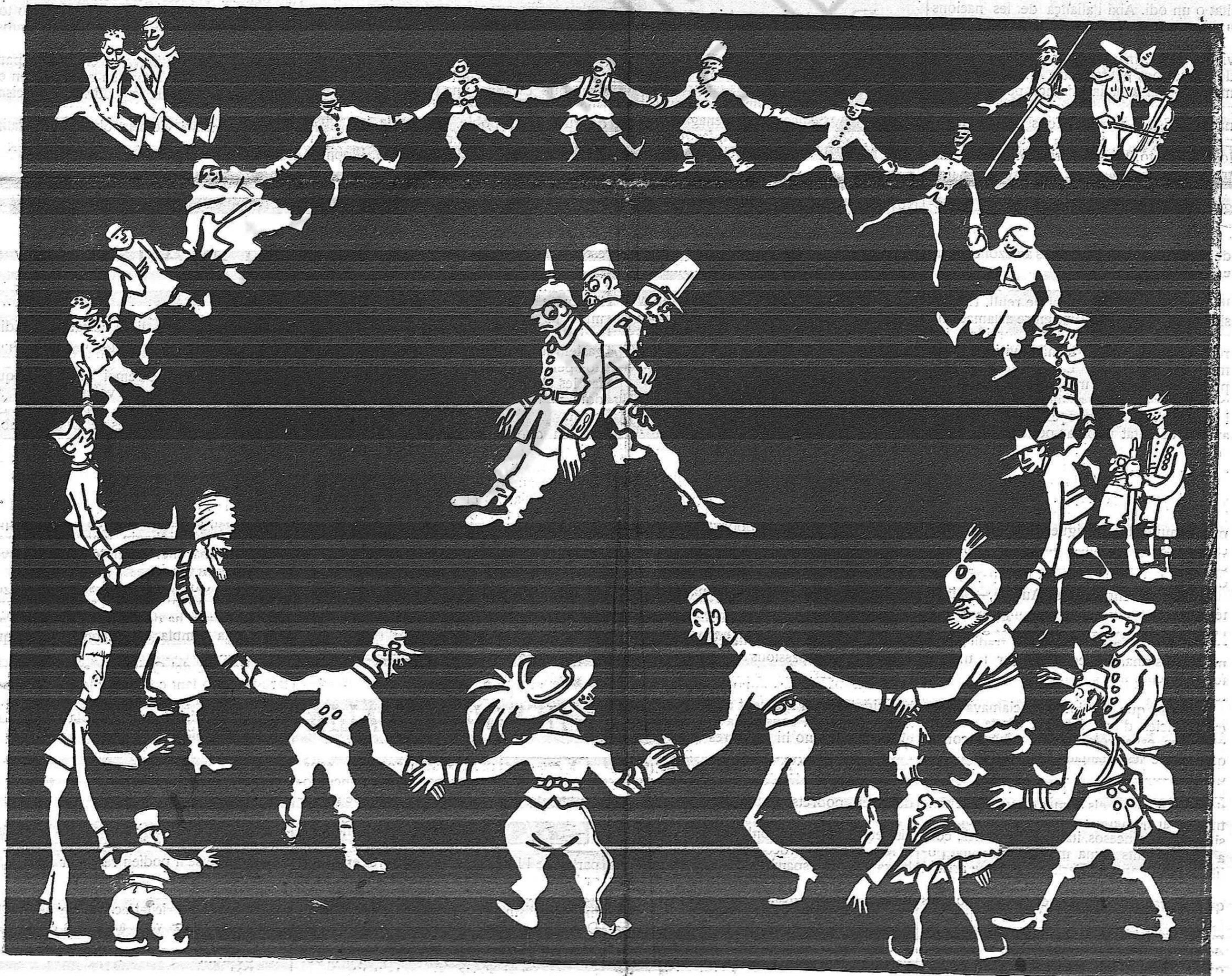
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

El cercle contra l'imperialisme

«La sardana és la dansa més bella
de totes les dances que es fan i es desfàn...»

Maragall

Dato, el "Patatero"

Els madrilenys ja li han tret un motiu al senyor Dato. Li diuen «Dato, el Patatero». El motiu està ben trobat. En les actuals circumstàncies, greus i difícils, el senyor Dato no té més preocupació que el preu de les patates. Cada dia fa declaracions sobre aqueix particular.

Fins ara, el president del Consell no s'havia preocupat del problema econòmic. Zones neutrals, ports francs, primes d'exportació, magatzems de dipòsit, consorci de bancs, línies marítimes? Cal! Tot això són vuits i nous i coses dels catalans sempre pidolaires. Tots els problemes econòmics, socials i polítics de l'Espanya present, consisteixen, segons el benaventurat senyor Dato, en el preu que les patates tinguin. Si el democràtic tubèrcul abunda i es ven a preu moderat, la patria està salvada.

Per tant, han d'ésser declarades sobrees i impertinents les peticions de les Cambres de Comerç i de l'Indústria, i de tota mena d'elements econòmics del país. Per a informar-se del problema econòmic, el gran Patatero en té prou preguntant diàriament a la minyona de casa seva a quant li ha costat la lliura de patates a la plaça.

L'intervenció d'Itàlia

UI hauria dit al començ de la guerra, que Itàlia havia d'intervenir-hi contra els germànics? El garibaldisme l'emportà a la fi sobre el crispisme, atenuat en giotisme.

Hi ha, sobre tot, una envolada poètica en el nou moviment. Perque l'intervenció italiana és més aviat la coronació d'una obra nacional que la satisfacció d'una rivalitat o un odi. Així l'aliança de les nacions unides resulta avui una gama de modalitats. Contraposició de races entre Àustria i Sèrvia, entre Alemanya i Rússia. Lluita pel dret de les nacions petites entre Anglaterra i Alemanya.—Per a Itàlia i França, per al llatinitisme, la guerra vol dir coincidència entre la nació i l'Estat, entre el fons ètnic i l'independència. Alsàcia i Lorena són a França lo que Trento, Trieste, Istria, són a Itàlia. Entre Magenta o Solferino i les futures batalles hi haurà una continuació interrompuda. Les gran germanes llatines no's podien desconèixer en el moment de les grans refusions violentes i dels perills col·lectius. S'havien de sentir, de lluny, com dues amazones entre el soroll de la batalla.

Mai, ni en els temps florits de la Tríplix, Itàlia i França, s'han mirat de reüll. El president Loubet visità Roma entre aclamacions, rompent la tàcita prohibició pontificia, i el rei Víctor Manuel li tornà la visita a París, frenèticament rebut. La conducta d'Itàlia prova, una vegada més, que hi ha un impuls superior a les aliances diplomàtiques i cancelleresques, i que és precis comptar amb la voluntat popular per a decidir la terrible contingència històrica de la guerra. S'havia volgut sostreure an el domini de la democràcia les relacions internacionals, i vetaquí que s'alça la gran protesta dels pobles sacrificats. Per damunt les convencions, per damunt les intrigues complicadament calculistes, hi ha unes mans que s'ajunten estretament, les mans dels mateixos qui han d'exercir la terrible tasca de la lluita.

La topada entre Itàlia i Àustria,—deia,—té un fort regust poètic. Sembla vibrar-hi l'eco d'un vers de D'Annunzio, el gran poeta que l'ha preparada. Tota la tradició romana, toscana, veneciana, ligur i tirrena, forma ja com una escolta o una auriola entorn dels venidors combats.

Recordo que un jorn proclamava jo les excel·lències d'una fórmula oferta a les aspiracions espanyoles com a natural conseqüència de les qualitats ètniques i geogràfiques: l'occidentalisme. Portugal no ha mancat an aqueixa llei, malgrat el seu vell fons cèltic. Instintament, els homes, de veritable sentit lliberal ajuntaren sempre en una comunal simpatia a francesos, italians i britànics, com a representants d'una mateixa modalitat política: Anglaterra, el Parlamentarisme arribat fins al regicidi legal; França, la Revolució qui no vacil·là davant la conjura de tots els reis; Itàlia, la nació mare de sí mateixa, humiliadora del Pontificat—(la Porta Pia recorda el 10 d'agost.)—Anglaterra ens ensenyà que el ciutadà està per sobre dels poders històrics, els crea i no'ls sofreix. França ens ensenyà que la llibertat s'obté cada dia, si se la vol merèixer. Itàlia ens ensenyà que

les belles metròpolis teocràtiques no poden coexistir amb la ciutadania, quan és digna i capaç de revolucionar-se a sí mateixa.

Es veritat que Itàlia per a constituir-se nacionalment, hagué de rompre un lligam especial de vell universalisme, el Papat. Però va ésser per a victoriosament incorporar-se a l'universalisme naixent i robust de la Revolució. Avui intervé per a completar-la.

GABRIEL ALOMAR

Per justícia

ARRIU d'Espanya s'aixecaren clams i veus en pro dels pobres sentenciats a causa dels succesos de Benagalbon. Una creuada a son favor ha sigut coronada pel èxit.

Una sola cosa direm, al unir la nostra, a les moltes felicitacions enviades al Govern. No és aquesta una creuada de pietat; és un clam de justícia.

Els sentenciats per els succesos de Benagalbon havien d'ésser indultats per a evitar un nou escarni als altíssims i espirituals principis de justícia.

Aquests indultats són en relació als veritables culpables, als mal fomentats estats de opinió, als enormement fastigosos vicis de la política espanyola, lo mateix que són, respecte a ells, les armes que's valgueren per a sembrar la mort.

I encara mai s'ha condemnat materialment la browning.

Son, per a vergonya d'una política malmesa i corcada per el caciquisme, la purulència del mal interior que, apenes continguda, surt enfora per la mateixa violència de la malaltia.

Són les extraviades inconscients manifestacions de la profunda podridura agravada i fomentada, per a son major profit, per aquells que tenen entre ses mans els quatre fils—amb quatre n'hi ha prou—que regeixen els moviments de la ignorant nacional comparsaria.

Més que culpables, són víctimes, els reus de Benagalbon. Són víctimes dels vicis dels de dalt, de les passions baixes dels de dalt—que les passions són més baixes contra més són de dalt els qui les senten.—Són, han sigut, en un moment de ceguera irreflexiva, amb llarga constància mantinguda per els que avui «no hi tenen res que veure»—i aquí descobrim la llaga pudenta—han sigut joguines de les conveniències d'altri que si no saben entendre-las ben per el clar, les defensen, pobres, amb les armes a la mà.

No veu de pietat, clam de justícia per a els reus de Benagalbon! Mentre els procediments actuals de la baixa política espanyola no siguin arreconats per sempre—i si no se fan arreconar davant de casos com aquests, trigaràn a ésser arreconats—mentres els cacics puguin, en la desolada llargaria de les comarques espanyoles, estendre el cinisme de la seva dominació i arrebacar d'una revolada totes les potestats; mentres no's faci justícia per a tots; mentres les eleccions sien una farsa amanyada per les influències, les mentideres

predicacions odioses i les menaces; mentres no's vagi contra'l cacic i contra l'amanyador de les repugnants torpituts electorals, reus com els de Benagalbon han d'ésser indultats.

Aquesta és la significació amb que nosaltres aprovem l'indult dels reus de Benagalbon.

Patriotisme

A tenim també a Itàlia en la batuda europea. S'ha vessat la primera sang i, com en les altres nacions, els italians han passat l'esponja sobre'ls rutinaris odis que'ls dividien en partits més diferents de nom que de fets. Catòlics i socialistes, lliberals i conservadors ja no's recorden d'altra cosa més que del seu amor a la mare Itàlia.

Espanya deuria mirar-se en l'hermós mirall que ofereixen totes les nacions d'Europa. Malgrat ses diferències de raça, l'Àustria-Hongria s'ha fet una sola ànima per a la defensa del seu corcat imperi; l'Alemanya és un sol bloc pastat per l'orgull i fet fort per l'odi; la França torna a ésser una e indivisible en el cor de tots els francesos; a Anglaterra s'acaba de formar un Ministeri amb homes de tots els partits; a tot arreu un admirable ressorgiment del patriotisme ha berrat totes les diferències.

A Espanya deuria fer-se lo mateix, amb la sola diferencia de que lo que les altres nacions fan per a destruir-se, a la nostra nació podria servir per a reconstruir-nos.

Si els etzars de la política ens portessin a pendre part en el conflicte actual, Espanya gastaria una borratxada de mil·lions que no sabem d'on sortirien, però sortirien. El govern, que escatima una pesseta per a l'Instrucció, llençaria una mil·lionada per a la destrucció. El poble, que crida irat quan s'apuja el pa dos cèntims per kilo, s'abstindria, sense protesta, de menjar pa. L'opinió, que veu emigrar amb recansa uns centenars de famílies, contemplaria amb entusiasme la marxa cap a morir de tota la nostra joventut. Tots aquests sacrificis de diners, de sang, d'energies i d'entusiasme que's farien estoicament en cas de guerra, per que no podríem fer-los en cas de pau?

Mobilitzem tots els homes útils per a treballar les terres improductives; gastem els mil·lions que dormen en les caixes, construint escoles, canals i vies de comunicació; gastem les energies en vigoritzar-nos; unim-nos per a fer-nos forts, al revés de lo que fan les altres nacions, que fan servir sos ardors patriòtics per a destroçar-se mutuament.

Com que l'unir-se per a una tasca útil, i el fer gastos reproductius, i l'empenyar-se en vigoritzar a Espanya, fóra una cosa de sentit comú, no tenim fe que hi hagi qui vulgui iniciar-ho ni creiem que si algú ho iniciés fós ni tan sols escoltat.

Els pobles, com els individus, regategen un ral en les coses útils i per un punt gasten mil lliures.

Tant mateix això del patriotisme és una cosa ben estranya.

JEPH DE JESPU

L'HEROICA ITALIA

OSALTRES, dretistes espanyols, capellanets rancuniosos, intel·lectuals de cel·luloide, periodistes ignors i tota altra mena de neutrals ibèrics ¿com goseu a malparlar de l'Itàlia en aquestes nores en que la gran Mare llatina se llença al combat? Com us atreviu a retreure els tòpics vulgars del maquiavelisme i la covardia dels italians? Des dels vostres caus misers i foscos, vosaltres, genteta neutral, heu de llevar-vos humilment el berret—o el solideu, o la boina—davant el gloriós exemple italià.

Sí: heu de llevar-vos el berret. Perque el sol fet d'anar l'Itàlia a la guerra en les cir-

cumstàncies presents, és ja un acte d'altíssim heroisme, de coratge immens. Amb aquest sol acte—volgut pel poble, imposat pel poble—els italians han desfet la vella llegenda que els presentava com a gent poc apte per als durs menesters de la guerra, com a una colla de mandolinistes, cantants d'òpera, tocadors d'orga de carrer i venedors de figuretes de guix.

Ara, després de nou mesos de lluita espantosa, és més heroic que mai l'entrar en la guerra, encara que hi hagi per aquí gent que digui i escrigui lo contrari. Els altres pobles que combaten han anat a la guerra per la noció d'un deure estricte, per a complir una obligació diplomàtica i militar. I hi han anat quan encara no es sabia tot l'horror i tota la crudeltat del nou guerrear.

No ha estat aquest el cas dels italians. Ells han anat a la guerra perquè han volgut anar-hi, perquè s'han cregut en el deure—no material, sinó moral—d'intervenir en la gran pugna. I han pres el seu determini, despreciant la possibilitat d'una fructuosa solució pacífica i quan ja havien vist durant tant de temps el tràgic espectacle de l'Europa en flames. Ells sabien que l'intervenció els costaria centenars de milers de vides, sofriments terribles i destruccions doloroses. Ells han vist davant dels seus ulls les terres devastades, els camps de batalla coberts de cadavres, els hospitals vessant de ferits, els navilis de guerra enfonsats sense defensa possible. I, malgrat tot això, els italians han volgut anar a la guerra, disposats a donar sang, vides i riquesa per a fer triomfar el seu ideal nacional i la causa de la justícia.

Genteta neutral que abomineu de l'Itàlia: calleu si us plau! El gest dels italians és d'una nobilitat esplendorosa i d'una immortal bellesa. Aquest gest reforça el nostre optimisme davant de la guerra gran. No tot és podrit en l'humanitat dels nostres temps. Fins podem dir que la podridura és molt menor del que semblava en els dies de pau. Els valors morals estan en alça. Allí on es sent més la fetor de lo podrit, és precisament en certs quiets reconcs neutrals.

Salut, gloria i victòria, oh heroica Itàlia!

FULMEN

SONATA LIV

AJA, ja hi tenim ficada a Itàlia; li ha costat de decidir-se, però per fi el poble s'ha imposat i no hi ha hagut més remei que fer lo que el poble volia.

I ara sí que no sé pas com s'ho faràn els alemanys. Perque després de tot me sembla que lo que més greu deu saber-los, i més por deu fè'ls-hi, no són pas els exercits italians, sinó el tancada l'única porta que encara els hi quedava lliure per entrar lo que tanta falta els fa i per treure lo que possible fós. S'ha acabat; la llàstima és que entre els que se'n sentiràn n'hi hagin tants dels nostres. An els d'Eibar per exemple, els deu haver fet molt poca gracia.

Quan és Corpus? No ho sé, homes. Que per que ho preguntu? Molt senzill, per sapiguer fins quan ha de durar la broma de l'asfaltat de la Rambla del Centre. Mireu que té pels això!

La Rambla del Centre ja estava mal'entarrugada, no tant com la de les Flors, però, vaja! quedava molt natural.

S'acaba l'asfaltat de la Rambla de les Flors i el contractista diu:

- Ja està, ara cap a la del Centre.
- Bò!
- Com bò?
- Bò!
- I ara?
- Primer que vostè són els de la electricitat, que hi han de fer passar uns cables.
- I també se'n podien recordar abans.
- Però, no ho han fet.
- Alabat sia Déu.
- Els de la electricitat acaben de fer malbé l'entarrugat i se'n van; aleshores el contractista, diu:
- Som-hi!
- Bò!
- I ara?
- Bò!

—Que se'n fum senyor Pic?
 —No.
 —Senyor Pon!
 —Home, calmi's. Es que hi té de passar la processó del Corpus, i si vostè treballava...
 —Però vostè? Un radical...
 —Calli, home, calli. Vostè creu que hi deixaria passar el caudillo? I cal! Això és una traïdoria, vui veure si el bisbe s'ensorra dintre un clot.

Oh! En Pic se les pensa totes.
 Haveu llegit *El Diluvio*? No? Mal fet. *El Diluvio* s'ha de llegir sempre. Quan no res més, els devants filosòfics, les crítiques d'arts d'en Batlle i els articles de Fray Gerundio.

Doncs, jo, que predico amb l'exemple, me'l lleixo sempre. Fray Gerundio ens explica d'un capellà que volia matar al senyor Bisbe de Madrid, el van agafar i veieu què declarà.

Tu! Porta *El Diluvio*! Escolteu:

«Don Julio Lachuren, de 42 años de edad, natural de Palencia, vino a Madrid hace algún tiempo y fué adscrito a una de sus parroquias como clérigo *saltatumbas*, como se dice en el *argot* eclesiástico al cura que no tiene cargo fijo retribuido. Allí conoció a una dama de esas que saben armonizar muy bien la beatería con la vida galante y que experimentan un morboso placer en cautivar los corazones consagrados a Dios, y don Julio fué muy feliz. Pero la dama era débil y tornadiza—*la donna è mobile*—y no le bastaban las caricias de un simple clérigo y picó más alto, como el famoso conde de Villamediana, y el favorito elegido, que brillaba en más altas regiones, no se avino a compartir lo que deseaba para sí solo, y como el pez grande se come al pequeño, el pobre don Julio no tuvo desde entonces un momento de sosiego.

»Como para apagar los incendios del amor no hay soplo más eficaz que el hambre, el clérigo enamorado se vió víctima de la persecución más violenta, no se le dejó un momento de sosiego, tuvo que salir de Madrid, no pudo hallar sosiego en ninguna diócesis de España y emigró a Buenos Aires; pero allí llegó también la saña celosa de su rival y el cura regresó de allí, dispuesto a saciar su venganza de una vez.

»Ignoramos el papel que en esta historia representa el obispo de Madrid; pero lo cierto es que recibió una carta del cura Julio en la que le decía que: «dondequiera que lo encuentre, aunque sea en el altar mayor de la catedral, le descerrajaré siete tiros.» El obispo, asustado y sabiendo muy bien que no sería el primer caso en que estas amenazas se han cumplido, se avistó con el jefe de seguridad y el cura fué arrestado, no sin decir antes:

»—Es inútil que me detengan. Ya me pondrán en libertad alguna vez y donde vea a ese lo frío a tiros.»

Bony! Quins bisbes!

MORITZ LVII

Notes de fora

Manresa.—Gran notícia!... Ja no podem patir, els manresans!... Ja s'ha acabat la miseria!... Per Corpus tindrem processó, i s'ha encarregat del pendó principal el senador Soler i March. Això i la festa dels requetés i el descobriment de dues sepultures romanes a la Séu, heu's-aquí les tres úniques novetats de la setmana.

Reus.—Una nova de caràcter obrer que no té res de satisfactoria. L'important fàbrica del senyor Tarrats ha declarat paro general, a conseqüència d'una vaga. I visca la neutralitat!

Tortosa.—Victòria republicana en la nostra localitat. En les eleccions de regidors per a aquest districte, han triomfat quatre republicans, els senyors Homedes, Roig, Salvadó y Curtó.

Olot.—S'està gestionant l'arrendament de la Plaça de toros per a celebrar-hi *corregudes* durant l'estiu. Oltè nel flamenquisme dels olotins. Aviat canviarem l'indústria de les barretines per la de les *monteras*.

Espluga de Francolí.—S'ha celebrat en aquesta població una important festa republicana. L'acte tingué lloc el diumenge i fou presidit pel diputat a Cortes senyor Nougués.

Tarragona.—Cal apuntar un nom més a la llista de les víctimes de l'odiosa llei de jurisdiccions. Per un delictes d'impremta ha sigut por-

tat a la presó militar el propagandista radical don Jaume Simó.

Calafell.—Visca el peix!... Divendres de la setmana passada els pescadors de Calafell varen fer bones. En unes quantes barcades varen pescar la iriolera de mil arrobos de sardina.

Amb tanta sardina, inútil dir que tant els homes com les dones no hi veuen de satisfacció.

Girona.—Al objecte de parlar-li de la crisi que està atravesant la indústria surera, una comissió d'empordanesos ha visitat al senyor Governador civil. A pesar de la crisi, ha debutat amb èxit al Teatre Principal, la sicalíptica cupletista Raquel Meller. *I váyase lo uno por lo otro.*

Castellar.—A conseqüència d'una violenta epidemia de xarrampió, s'ha tingut de pendre serioses mides de caràcter higiènic, entre elles, la més sensible, tancar les escoles de nois i noies. De modo que si això dura, tindrem dos mals: La plaga del xarrampió i la plaga de l'ignorància.

Montbrió.—Els elements democràtics, i en primer lloc els obrers, han obtingut una victòria contra el caciquisme del Ajuntament. Aquest cop han triomfat la raó i la justícia, no valent per a res l'influència ni el diner. Diem tot això perquè ¿no sé si ho saben?... Havem aconseguit l'anulació del repartiment de consums, a pesar d'haver-se'n cobrat ja bona part.

La novità

Aiabat sigui Déu!... Per ii ei teigrat ha dut la *novità*, tan esperada. La terra dels artistes, la dolça, la gentil, la bella Italia, pren decididament part en la gresca que des del darrè agost tenim armada i aixecant el fusell amb mà nervuda, diu fent un crit: —Demano la paraula!...

Que bé ens haurà vingut aquest gest bèl·lic! Quin consol, germans meus, per la nostra Calculeu amb déu mesos [animal... de veure un espectacle repetit fidelment, dia tras dia, si no ha d'ésser agradable el pensar que, mercès a l'ocurrència de la divina Italia, va a animar-se ben prompte l'escenari amb nous quadros, nous fets i noves cares.

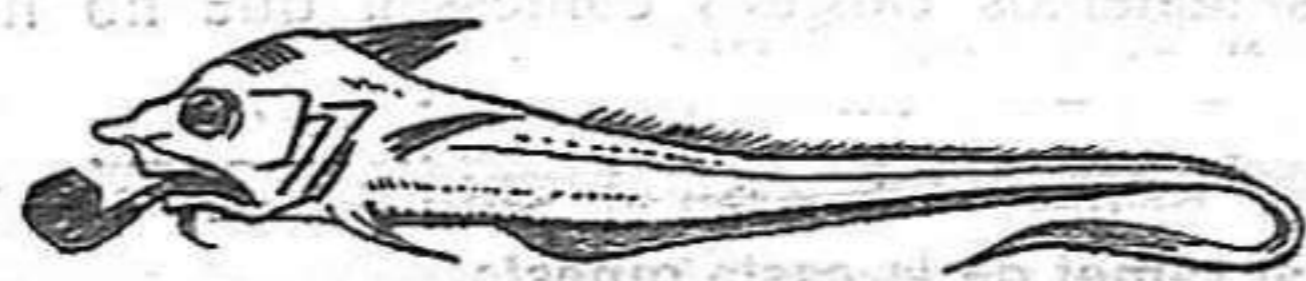
Si, senyors, hi ha que dir-ho; la tragedia, rublerta d'interès quan va estrenar-se, avui, pel gust del públic, estava resultant ja un xic pesada. Cada dia el mateix!... Una trinxera perduda al Sudest d'Arras; déu metres avençats al bosc d'Argona; mil presoners a Flandes; Von Kluck ferit del nas; én Joffre, guapo; Varsòvia, menaçada; Iprés, Verdun, Lemberg, Lille, Suwalki, Jaroslaw, Saint-Mihiel, l'iser, els Càrpats; que en Pau ha dit això; que l'Anglaterra ha repintat els barcos de l'esquadra: que un *taube* ha deixat caure quinze bombes; que a Berlín escassegen les patates... ja n'estavem cansats d'aquests romanços! ja'ls havíem sentit masses vegades!...

Ara això va a canviar. De cop i volta, entra en escena Italia, i lo que era cruel monotonia es transforma en esplèndida gatzara que torna a aixirir-nos i ens posa a tots amb ansia.

Els noms fins aquí en boga queden per algun temps deixats de banda. Des d'avui, en el drama de la guerra, els primers personatges seràn el petit Victor de Saboya i l'emperador d'Austria. Es parlarà de Fiume, de les rialleres costes adriàtiques, del Tirol, del Trentino, d'Istria, la ressalada, de Venècia, amb el *ponte dei sospiri*, de Trieste, amb l'argolla llegendària, i d'altres poblacions i d'altres terres que avui només coneix la gent molt savia.

Beneit, beneit sigui mil voltes el rasgó valerós del gran Salandra!... Gracies al seu cop mestre, per tants conceptes digne d'alabança, el drama de la guerra serà més soportable i de pas es darà al bondados públic un curs de geografia austro-italiana.

C. GUMÀ

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 21 AL 27 DE MAIG DE 1915

Per terra

Està ja completament aturat l'avenç dels austro-alemanys a la Galitzia. Han perdut els russos molt de terreny, però ara prenen altre cop l'ofensiva. No estan, doncs, ni aixafats ni desfets.

En el front occidental, la lluita ha estat reduïda al sector Iprés-Arras, on han obtingut els aliats nous èxits, sobretot prop de Lens i La Bassée. Aquests combats al nord d'Arras tenen una grossa importància. Sembla que el general Joffre vol donar un cop fort als alemanys per aquella banda, per a obligar-los a una retirada general a França.

Als Dardanel, els turcs, malgrat haver concentrat a la península de Gal·lípoli uns 200,000 homes, no poden impedir el lent avenç dels aliats. Vuit dies més aviat o vuit dies més tard, els Dardanel seràn forçats, i caurà Constantinoble.

Els italians han pres l'ofensiva en tota l'extensió de la seva frontera amb l'Austria. El Trentí, país terriblement muntanyós, ofereix grans dificultats als italians; però aquestes dificultats no són invencibles. Confiam en les tropes italianes, sobre tot en els alpins. Per de prompte, els italians ja han portat la lluita al territori enemic.

Al Càucus, notable avenç dels russos en territori turc, en la regió del llac de Van.

Per mar

En la matinada del dia 24, primer dia de guerra, alguns navilis ràpids austriacs van fer un *raid* contra la costa italiana, sense causar danys d'importància. En canvi, els contratorpeders italians han atacat amb èxit Porto-Buso, a la costa austriaca.

Els turcs—que tenen submarins des de fa pocs dies—diuen que un d'aquests submarins ha enfonsat, prop del Bòsfor, al vell creuer rus *Panteleimón*, de 11,000 tonelades.

El cuiraca anglès *Triumph* (10,000 tonelades) ha estat enfonsat als Dardanel per un submarí alemany.

Per l'aire

Gran activitat. Els aeroplans austriacs han atacat l'arsenal de Venècia, ocasionant-hi lleus desperfectes.

Els italians han tirat bombes damunt l'estació i la fàbrica d'electricitat de Monfalcone (prop de Trieste).

Els alemanys han tirat bombes damunt de poblacions franceses obertes.

Els francesos han incendiat diversos hangars, camps d'aviació i punts militars de l'enemic, i han fet caure un aeroplà alemany, amb la mort dels dos aviadors.

REPICS
 Han coses tan insospitades que al convencen's de la seva realitat ens produeixen espant, malgrat siguin agradables per a nosaltres.

Ara ens trobem amb una d'aquestes noves.

No ho sabem! No podíem imaginar-ho siquerra. Emperò, és ben veritat. Agafin-se els llegidors, perque la cosa s'ho val:

El Papa llegeix *LA CAMPANA*. Oi que no ho haurien dit mai? Doncs, és veritat.

El Imparcial ho diu en un telegrama, suposem que amb certa recança, però ho diu. I sense donar lloc al dubte:

«El Papa ha denunciado *La Campana de Gracia*.»

Entrem fins al secret inexpugnable del Vaticà! Quin honor! No aspiravem a tant!

Fem avinent als nostres llegidors del Vaticà, que suscrivint-se a *LA CAMPANA* els hi sortirà més barata i guanyaran en comoditat.

¡I que pateixi *El Imparcial*!

En J. J. Cadenas—introdutor dels Comtes de Luxemburg—en un article publicat fa pocs dies a *ABC* parla dels grans dispendis monetaris que per a fins de propaganda han fet els aliats en els països de llengua castellana.

I diu textualment, *després de doldre's que*

Els nous "Xiquets de Valls"

Pilà de sis

Alemanya i Austria no hagin seguit aquest camí (!!!):

«Francia votó cinco millones de francos, que se están comiendo bonitamente unos cuantos sinsontes americanos y algunos pajarracos españoles poco escrupulosos.
»Calculad los millones que Francia habrá desparramado por todos los países neutrales para hacer opinión! Donde no ha podido romper a la Prensa, ha enviado artistas que canten cosas sentimentales y oradores subvencionados que lloren el infortunio de la pobre Bélgica.»

Tot això des de l'ABC! I per a lectors espanyols. Si que son curts de vista i llargs de gambals!

Obriu l'ull gent de la crosta que us volen amagar l'ou!

Circulen per Espanya uns paperets impresos que diuen:

«BIEN SOCIAL»

«Para poder utilizar un invento tan notable que, además de una gran comodidad y limpieza, ha de proporcionar a los industriales y en el hogar de los ricos como de los pobres una economía asombrosa de tiempo y de dinero, se ha organizado una rifa, cuyo mayor premio será la preciosa obra recién publicada, compuesta de doce tomos, «La Luz de la Fe en el siglo xx», por el R. P. D. Luis Calpena.

»Pedido de papeletas a una peseta, enviando su importe en giro postal, cheques, billetes o sellos al presidente del Bien Social...» carrer tal, número tal.

«La fecha de la rifa se publicará en ABC.»
Rifa, eh?
No us sembla que això té tots els visos d'una rifa?

Horror!
«S'ha acordat, a Barcelona la matança general...»
No més ens faltava aquesta!
«...la matança general de tocinos durant l'estiu...»
Ah!...

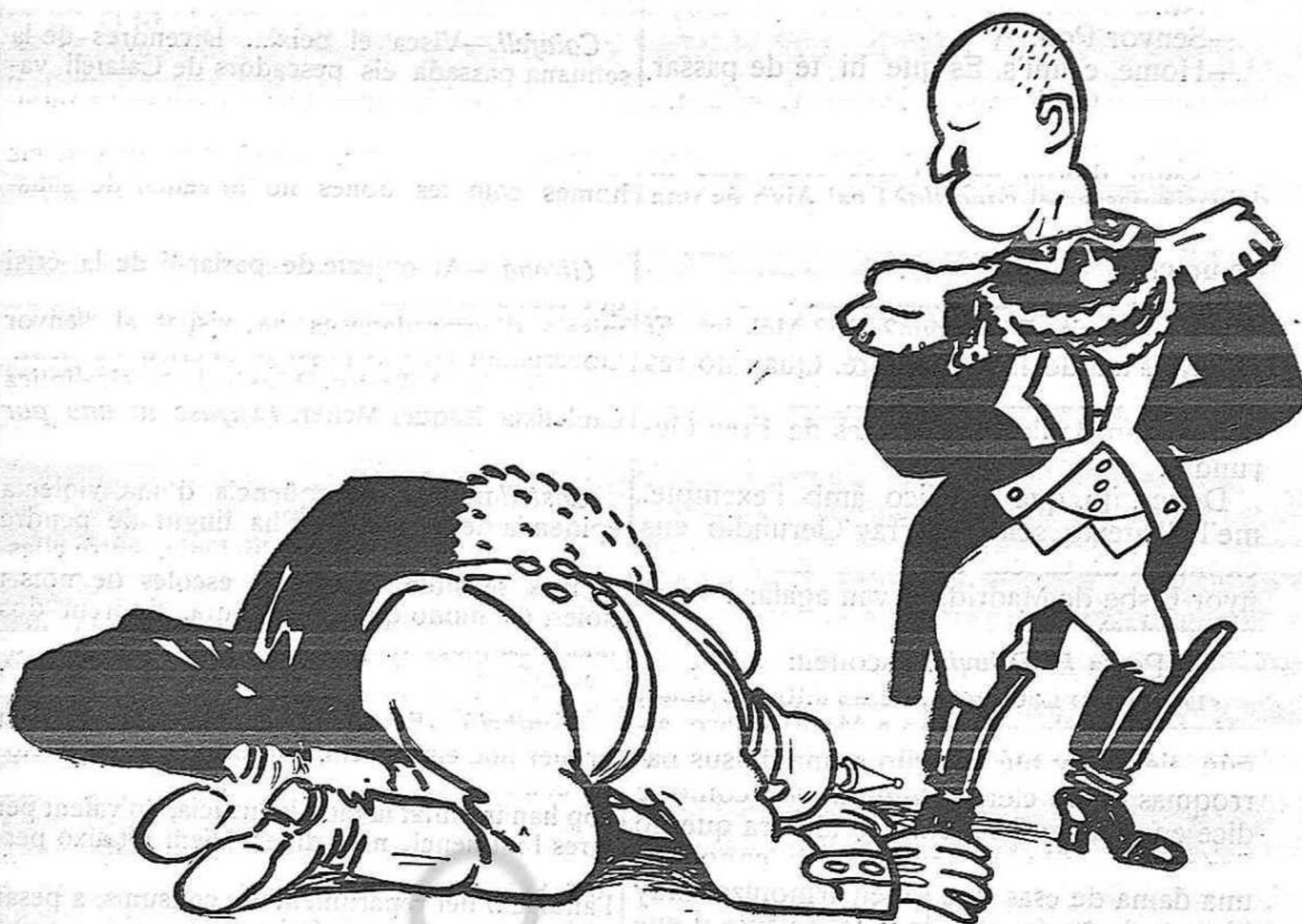
El catedràtic doctor Gay donarà, demà, a l'Universitat, una conferència sobre aquest tema: «Ideal per al poble espanyol.»
Ens agradarà saber quin és aquest ideal.
Fóra de la neutralitat, els habitants de l'ínsula Barataria no'n coneixem d'altre.

Diuen alguns diaris que moltes senyores i senyoretetes i àdhuc alguns elements del *sexo fuerte* que assistiren al benefici de Blanca Suárez, al «Novedades», se sentiren indignats per uns certs cuplets que cantà la beneficiada, per considerar-los massa atrevits i llicenciosos.

I cà! No s'ho creguin! Tots aquests protestants n'estaven joiosos d'haver sentit els cuplets i molt agraits a la delicadesa amb que la actriu els va sorprendre sense previ anunci de verduleries!

Plora, plora, Barcelona.
El dol dels barcelonins és immens; diumenge vàrem rebre un trastorn.
Mireu que anunciar-se que torearà el fenomen i no venir!

La darrera entrevista

—Et donarem lo que tu vulguis; demana.
—Gracies, ja m'ho sabré pendre jo mateix.

Brames que corren

—Es veritat, mossèn nano, això que diuen, que'l Vaticà se'n vindrà a Espanya?

—El Vat... i cà!... Lo que vindrà a Espanya serà una miseria que estic veient que'm tornaré tan magre com tu.

Haurem de parodiar els cèlebres versos d'en Bartrina:

«El que pierde a su padre
llora afligido;
el que pierde dinero
se pega un tiro!...
El que no vé a Belmonte
se vuelve mico.»

Lliçó de pacifisme.
Un telegrama de París ens anuncia que Xina i Japó acaben d'arreglar amistosament les seves diferències.

Això vol dir que els grocs tenen més talent que'ls blancs.
Es dir, blancs...
Estàn tant estomacats, els d'aquí, que ja no se'n pot dir blancs, sinó blaus.

A Segovia—i que és lluny això!—i en la seva «Escuela Normal de Maestras», n'han fet una de crespal!

Mai dirien què se'ls ha ocorregut?
Senzillament: entronitzar el «Sagrado Corazón». I tal dit tal fet. L'han entronitzat.

No hi tindriem res que dir, si això no constituís, essencialment, un atentat a la llibertat de la càtedra i una relliscosa intromissió del clericalisme a l'escola. Fa tot això una pudor de carlisme, que denunciem al Ministre d'Instrucció Pública.

Naturalment que a Segovia han tingut bona cura de fer avinent que l'entronització ha tingut lloc per comú acord de mestres i deixebles.

Aquest acord ens recorda el cas d'aquell pare que després d'amonestar i explicar als seus fills els seus intents els hi va dir:

—I ara, trieu. Jo os deixo en absoluta llibertat per a triar. Sou lliures per a fer-ho. Però, segons lo que trieu, jo faré lo que convingui... I els ensenyava el garrot.

Per a ocupar tretze places de rector que hi ha actualment vacants a Barcelona, s'han presentat a càl bisbe la friolera de 323 capellans opositors.

323!
Fixin-se que és un cap-i-qua.
Això vol dir que tots tindran sort.

Des del passat dilluns que Italia i Austria se les espinyen.

Amb motiu d'aquest agreujament del conflicte són molts els que ja ploren per endavant la destrucció de Venècia i de Floència.

No serà tant.
Els bàrbres saben que a Venècia hi ha el lleó de Sant Marc.

I que a Floència s'hi fabriquen unes dagues... que ni les del Ferrer de Tall.

El dilluns de Pasqua va celebrar-se, a la muntanya del Tibidabo, la tant bescantada *Romeria del Ram*.

Els mateixos carques confessen que no hi havia tanta gent com altres anys.

I es compren; dilluns hi havia novillada... I les beates preferiren el pom de clavells al cap, al ramet de la casta ginesta.

Delícies del confessorari.

L'alcalde de Samarruga va anar a confessar-se acompanyat de la seva dona.

Primer se confessà aquesta, però abans de donar-li l'absolució, el bòlit, va adormir-se com un sòc. Ella, cansada d'esperar, se'n anà a l'altar major i digué les set *jo-pecadores* de costum.

L'alcalde aleshores va apropar-se a la gàbia dels pecats; i al sentir que'l confessor roncava li digué:

—Que dorm, mossèn Francisco?
—No, senyora, no...—feu aquest, despertant sobressaltat.—Estavem en allò de la cita amb el vicari... Varen dormir plegats, oi?... Digui... vagi dient.

Un frare sermoneaire, anant de viatge, s'alabava dels èxits de la seva eloqüència.

—Davant meu—deia—tot-hom està atent i silenciós.

I va saltar un fulano que anava en el mateix vagó:

—Això no és res. Davant meu tot-hom està amb un pam de boca oberta.

—Ah, sí?... I què és vostè... diputat?
—No, senyor... Dentista.

A la frontera de la Prussia Oriental.

—Komandant!... He fet presoner a un rus.

—Porta'l!

—Oh, és molt gros i diu que no vol venir.

L'escena en una oficina d'Administració de Hisenda.

El contribuïent: —Faci el favor d'enllestir-me. Miri que fa dues hores que estic esperant-me davant d'aquesta finestreta.

L'empleat: —Paciència!... Jo fa trenta anys que m'espero al darrera, esperant la jubilació, i no'm queixo.

En un departament de ferrocarril viatjava un jesuïta i, com fós que al seu costat hi anessin també alguns seglars o paisans, un d'aquests que havia iniciat la conversa tractant de diferents coses, s'atreví a preguntar al susdit jesuïta:

—A quina ordre perteneix, vostè?
—A la companyia de Jesús—respongué l'altre.
—A la primera o a l'última?

Demostrant no entendre la pregunta l'interpel·lat l'hi pregà que li aclarís. Allavors digué el paisà:

—Veurà, jo tinc entès que Jesús va nèixer entre besties i va morir entre lladres... Per això li preguntava.

Mapa de Europa

TEATRO DE LA GUERRA

Ptas. 0'50

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C^{es}